Kalanjiyam International Journal of Tamil Studies
An international, peer-reviewed quarterly academic research journal
ISSN: 2456-5148 (Online)
www.ngmtamil.in

களஞ்சியம் – சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்
Quarterly Peer-Reviewed Open Access Crossref Google Scholar
SJIF Impact Factor 4.355 Multidisciplinary International
: https://doi.org/10.63300/kijts10sp02.2026

Vol. 10 No. 02, September 2026 (Special Issue) p22-29 | Available online at: www.ngmtamil.in
Original Research, Paper – Peer Reviewed

ஆற்றுதல்: கலித்தொகை காட்டும் வாழ்வியல் நெறி

Aatruthal: The Way of Life Portrayed in Kalithogai

பெ. சண்முகவடிவேல்
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ் மேம்பாட்டுச் சங்கப்பலகை,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை-600005.
Email: shanmugavadivel2000@gmail.com
ORCID: https://orcid.org/0009-0001-7698-5964

Abstract

Sangam literature serves as a vital record, illuminating the lifestyle norms and the cultural foundations of human relationships among ancient Tamils. Among these texts, *Kalithogai* offers a clear definition of the concept of *Aatruthal* (succor/support), stating, "To provide succor is to help the destitute." This line conveys that the essence of *Aatruthal* lies in empathizing with the suffering of others and standing by them when they are in need. This article examines the significance of the concept of *Aatruthal* within *Kalithogai* and elucidates how it evolves from an individual virtue into a social responsibility. Furthermore, by drawing comparisons with ethical concepts found in *Thirukkural*—such as *Eegai* (charity), *Aruludaimai* (compassion), *Oppuravarithal* (social reciprocity), and *Virundhombal* (hospitality)—the study explores the role of helping others within the Tamil ethical framework. The research establishes that *Aatruthal* transcends mere material assistance; it is a humanitarian virtue that encompasses empathizing with the sorrow of others and providing support tailored to their specific needs. Finally, in the contemporary context where individual self-interest and competitive mindsets are on the rise, the article highlights that alleviating the suffering of others and offering appropriate assistance is essential for social harmony and a humane way of life.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

சங்க இலக்கியங்கள் பழந்தமிழரின் வாழ்வியல் நெறிகளையும் மனித உறவுகளின் பண்பாட்டு அடிப்படைகளையும் வெளிப்படுத்தும் முக்கியமான இலக்கியச் சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன. அவற்றுள் கலித்தொகை, **"ஆற்றுதல் என்பது அலந்தவர்க்கு உதவுதல்"** என ஆற்றுதலுக்குத் தெளிவான வாழ்வியல் வரையறையை வழங்குகிறது. பிறரது துன்பநிலையை உணர்ந்து, அவர்களுக்கு வேண்டிய நேரத்தில் துணைநிற்றலே ஆற்றுதலின் அடிப்படை என இவ்வரி உணர்த்துகிறது. இக்கட்டுரை, கலித்தொகையில் இடம்பெறும் ஆற்றுதல் என்னும் கருத்தின் பொருண்மையை ஆராய்ந்து, அது தனிமனிதப் பண்பிலிருந்து சமூகப் பொறுப்பாக விரிவடையும் தன்மையை விளக்குகிறது. இதனுடன் திருக்குறளில் இடம்பெறும் ஈகை, அருளுடைமை, ஒப்புரவறிதல், விருந்தோம்பல் போன்ற அறக்கருத்துகளுடன் ஒப்புநோக்கி, பிறருக்கு உதவுதல்

© 2014 The Author(s). This open access article is distributed under a Creative Commons Attribution (CC-BY) license

தமிழரின் அறச்சிந்தனையில் எவ்வாறு இடம்பெற்றுள்ளது என்பதையும் ஆராய்கிறது. இவ்வாய்வின் வழியாக, ஆற்றுதல் என்பது பொருளுதவி செய்வதை மட்டும் குறிக்காமல், பிறரது துயரத்தை உணர்ந்து அவர்களின் தேவைக்கேற்ப துணைநிற்றலை உள்ளடக்கிய மனிதநேயப் பண்பாக விளங்குகிறது என்பது நிறுவப்படுகிறது. மேலும், தனிமனித சுயநலமும் போட்டி மனப்பான்மையும் வலுப்பெறும் சமகாலச் சூழலில், பிறரின் துயரைக் களைந்து அவர்களுக்கு உரிய வகையில் உதவுதல் சமூக ஒற்றுமைக்கும் மனிதநேய வாழ்வுக்கும் இன்றியமையாதது என்பதை இக்கட்டுரை எடுத்துரைக்கிறது.

திறவுச்சொற்கள்: கலித்தொகை, ஆற்றுதல், உதவுதல், திருக்குறள், ஈகை, அருளுடைமை, ஒப்புரவறிதல், மனிதநேயம், வாழ்வியல்.

முன்னுரை

சங்க இலக்கியங்கள் தமிழரின் வாழ்வியலை உணர்த்தும் பண்பாட்டு ஆவணங்களாக விளங்குகின்றன. அவற்றுள் கலித்தொகை, மனித உறவுகளின் நுட்பங்களையும் சமூகப் பண்புகளையும் பதிவு செய்கிறது. பிறரது துயரத்தை உணர்ந்து, அவர்களின் நிலைக்கேற்பத் துணைநிற்றலை **"ஆற்றுதல்"** என்னும் பண்பாகக் கலித்தொகை வரையறுக்கிறது. இப்பண்பு தனிமனித இரக்கத்தைக் கடந்து, பிறர்நலத்தை மையமாகக் கொண்ட சமூகப் பொறுப்பை வெளிப்படுத்துகிறது. இக்கட்டுரை, கலித்தொகையில் இடம்பெறும் **"ஆற்றுதல் என்பது அலந்தவர்க்கு உதவுதல்"** என்ற தொடரை மையமாகக் கொண்டு, அதன் பொருண்மையையும் வாழ்வியல் அடிப்படையையும் ஆராய்கிறது. இதனுடன் திருக்குறளின் தொடர்புடைய அறக்கருத்துகளை ஒப்புநோக்கி, பழந்தமிழ் அறச்சிந்தனையின் தொடர்ச்சியையும், சமகால வாழ்வில் ஆற்றுதல் பெறும் தேவையையும் இவ்வாய்வு வெளிப்படுத்துகிறது.

'ஆற்றுதல்' - பொருண்மை விளக்கம்

கலித்தொகையின் நெய்தற்கலியில் இடம்பெறும் 133-ஆம் பாடல், அகத்திணைச் சூழலில் அமைந்திருந்தாலும், அதன் இறுதிப்பகுதி மனித வாழ்விற்குத் தேவையான பல்வேறு பண்புகளை வரையறுக்கும் தனித்துவம் பெற்றதாக விளங்குகிறது. நல்லந்துவனார், ஆற்றுதல், போற்றுதல், பண்பு, அன்பு, அறிவு, செறிவு, நிறை, முறை, பொறை ஆகியவற்றைத் தனித்தனியாக விளக்குகிறார். அவற்றுள் முதலில் இடம்பெறும் "ஆற்றுதல்" என்பதற்கு,

"ஆற்றுதல் என்பது ஒன்று அலந்தவர்க்கு உதவுதல்" (கலித்தொகை, 133:6)

என்று வரையறை தரப்படுகிறது. இவ்வரியில் 'ஆற்றுதல்' என்பது தனக்குரிய துயரத்தைத் தாங்குதல் என்ற பொருளில் அமையாமல், பிறரது துன்பநிலையை உணர்ந்து அவர்களுக்கு உதவுதல் என்ற சமூகப் பொருண்மையைப் பெறுகிறது. 'அலந்தவர்' என்பதற்கு வறுமையுற்றவர் அல்லது துன்பத்தால் தளர்ந்தவர் என்ற விளக்கம் வழங்கப்படுகிறது. 'உதவுதல்' என்பது அவர்களின் நிலையை மாற்றுவதற்குத் தேவையான துணையை வழங்குவதாகப் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது.

அறிதல் முதலிடத்தைப் பெறுகிறது. ஒருவரின் துன்பத்தை வெளிப்படையாகக் காண்பது மட்டும் ஆற்றுதல் அல்லாமல், அத்துன்பத்தின் தன்மையை உணர்ந்து, அதற்கேற்ற உதவியை வழங்கும் மனப்பாங்கே அதனை முழுமையான பண்பாக மாற்றுகிறது. இங்கு இரக்கம் ஓர் உணர்வாகவும், உதவுதல் ஓர் செயலாகவும், இவ்விரண்டையும் இணைக்கும் மனிதநேய மனப்பாங்கு ஆற்றுதல் எனவும் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

மேலும், இந்த வரி உதவியின் அளவைவிட அதன் நோக்கத்தை முதன்மைப்படுத்துகிறது. “அலந்தவர்க்கு” என்ற சொல்லின் பயன்பாடு, உதவி செய்வதற்கு முன் உதவி பெறுபவரின் நிலையை அறிந்துகொள்ள வேண்டியதைக் குறிப்பதாக உள்ளது. எல்லோருக்கும் ஒரே வகையான உதவி தேவையில்லை. ஒருவருக்கு பொருள் தேவைப்படலாம்; இன்னொருவருக்கு துணை தேவைப்படலாம்; வேறொருவருக்கு துயரத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் ஒரு சொல் போதுமானதாக இருக்கலாம். எனவே, கலித்தொகையின் ஆற்றுதல் என்பது தேவையை உணர்ந்து அதற்கேற்பச் செயல்படும் அறிவார்ந்த உதவி என்ற பரந்த பொருளைத் தருகிறது.

இதன் வழியாக ஆற்றுதல் தனிமனித இரக்கத்திலிருந்து சமூகப் பொறுப்பாக உயர்கிறது. பிறருடைய துன்பம் தமக்குத் தொடர்பில்லாத ஒன்று என்று ஒதுக்காமல், அவர்களின் நிலையைத் தமது கவனத்திற்குரியதாகக் கருதும் மனநிலை சமூக உறவுகளின் அடித்தளமாகிறது. இதனாலேயே ஆற்றுதல், கலித்தொகையில் தனிப்பட்ட நற்குணமாக மட்டுமன்றி, மனிதர்கள் ஒருவரை ஒருவர் தாங்கி வாழ்வதற்கான வாழ்வியல் அறநெறியாக விளங்குகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் ஆற்றுதல் - கருத்துத் தொடர்ச்சியும் விரிவும்

ஆற்றுதல் என்பது ஒருவரது துயரத்தை அறிந்து அதற்கேற்ப உதவ முனையும் மனிதநேயச் செயலாகப் புரிந்துகொள்ளப்படுகிறது. இதே கருத்து சங்க இலக்கியத்தின் பிற பகுதிகளிலும் வேறுபட்ட சூழல்களில் வெளிப்படுகிறது. புறநானூற்றில் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார்,

“ஒருவீர் ஒருவீர்க்கு ஆற்றுதிர்; இருவீரும்
உடனிலை திரியீர் ஆயின் இமிழ்திரைப்
பௌவம் உடுத்தஇப் பயங்கெழு மாநிலம்
கையகப் படுவது பொய்யா காதே” (புறநானூறு, 58)

என சோழன் குராப்பள்ளித்துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவனுக்கும், பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதிக்கும் இடையிலான ஒற்றுமையைக் குறிப்பிடுகிறார். இங்கு “ஆற்றுதீர்” என்பது ஒருவருக்கொருவர் துணையாக இருக்க வேண்டும் என்பதை உணர்த்துகிறது. கலித்தொகையில் துன்புற்றவர்க்கு உதவுதல் எனக் குறிப்பிட்ட கருத்து, புறநானூற்றில் மனிதர்கள் ஒருவரை ஒருவர் தாங்கி வாழ்தல் என்ற பரந்த சமூக உறவாக விரிகிறது. இதனால் ஆற்றுதல் என்பது தனிப்பட்ட இரக்கச் செயலாக மட்டும் இல்லாமல், சமூக உறவுகளை நிலைநிறுத்தும் பண்பாகவும் விளங்குகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் பிறருக்கு உதவும் பண்பு ஒரே வடிவில் வெளிப்படவில்லை. கொடை, ஈகை, விருந்தோம்பல், இரவலர்க்கு வழங்குதல், துன்பத்தில் துணைநிற்றல் போன்ற பல்வேறு செயல்களின் வழியாக அது வெளிப்படுகிறது. இச்செயல்களின் அடிப்படையாக இருப்பது, தனக்குக் கிடைத்த வளத்தைத் தனக்கென மட்டும் கருதாமல், தேவையுடையவருடன் பகிர்ந்துகொள்ளும் மனப்பாங்காகும். இதனால் "ஆற்றுதல்" என்பது குறிப்பிட்ட ஒரு உதவிச் செயலைக் குறிக்கும் சொல்லாக மட்டும் இல்லாமல், பிறரது தேவையை உணர்ந்து அதற்கேற்பப் பதிலளிக்கும் வாழ்வியல் பண்பாக விரிவடைகிறது.

இந்த நிலையில், ஆற்றுதலுக்கும் வெறுமனே உதவி செய்வதற்கும் இடையே ஒரு நுட்பமான வேறுபாடு காணப்படுகிறது. உதவி என்பது வெளிப்படையான செயல்; ஆற்றுதல் என்பது அந்தச் செயலுக்குப் பின்னால் இருக்கும் மனிதனை மையமாகக் கொண்ட அக்கறை. ஒருவர் மற்றவருக்கு எது தேவை என்பதை அறியாமல் செய்யும் உதவி சில நேரங்களில் பயனற்றதாகலாம். ஆனால் அவரது நிலையைப் புரிந்துகொண்டு செய்யப்படும் உதவி, துன்பத்தைத் தணிக்கும் ஆற்றலைப் பெறுகிறது. ஆகவே, சங்க இலக்கியப் பார்வையில் ஆற்றுதலின் சிறப்பு உதவியின் அளவில் அல்லாமல் உதவி பெறுபவரின் நிலையை உணர்ந்து செயல்படும் முறையில் உள்ளது. இக்கருத்து சங்க இலக்கியத்திற்குப் பிறகானத் தமிழ் அறநெறி மரபில் திருக்குறளால் மேலும் விரிவுபடுத்தப்படுகிறது. ஒப்புரவறிதல் அதிகாரத்தில் திருவள்ளுவர்,

"புத்தே ளுலகத்தும் ஈண்டும் பெறலரிதே
ஒப்புரவின் நல்ல பிற." (திருக்குறள், 213)

என்று கூறுகிறார். பிறருக்குப் பயன்படும் ஒப்புரவைவிடச் சிறந்த பண்பைப் பெறுவது அரிது என்பது இக்குறளின் மையக்கருத்தாகும். இதனை கலித்தொகையின் "அலந்தவர்க்கு உதவுதல்" என்ற கருத்துடன் இணைத்துப் பார்க்கும்போது, உதவுதல் தனிமனித இரக்கத்தின் வெளிப்பாடாக மட்டும் இல்லாமல், சமூகப் பயன்பாட்டை நோக்கிய அறச்செயலாக உயர்வதை அறிய முடிகிறது. அதனைத் தொடர்ந்து வரும் குறளும் இக்கருத்தை இன்னும் விரிவாக்குகிறது:

"ஒத்த தறிவான் உயிர்வாழ்வான் மற்றையான்
செத்தாருள் வைக்கப்படும்." (திருக்குறள், 214)

இங்கு பிறருடன் ஒத்த வாழ்வையும், அவர்களுக்குப் பயன்படும் வாழ்வையும் அறிந்தவனுடைய வாழ்க்கையே பொருளுடையதாகக் கருதப்படுகிறது. இதனை கலித்தொகையின் ஆற்றுதல் கருத்துடன் இணைத்துப் பார்க்கும்போது, மனித வாழ்க்கையின் மதிப்பு தனக்காக வாழ்வதில் மட்டுமல்ல; பிறருக்கும் பயனுடையதாக இருப்பதில் உள்ளது என்ற கருத்து வெளிப்படுகிறது.

இதனால், கலித்தொகையின் ஆற்றுதல் தனிப்பட்ட மனிதநேயப் பண்பிலிருந்து திருக்குறளில் சமூகப் பயன்பாடு சார்ந்த அறநெறியாக விரிவடைகிறது. சங்க இலக்கியச் சூழலில் பிறரது துன்பத்தைக் கண்டு துணைநிற்றல் எவ்வாறு மனித உறவின் இயல்பாகப் பதிவாகிறதோ, திருக்குறள் அதனை வாழ்வின் அறப்பொறுப்பாக உயர்த்துகிறது. இந்தத் தொடர்ச்சி, தமிழரின்

அறச்சிந்தனையில் “பிறருக்குப் பயன்படுதல்” என்பது நல்வாழ்வின் அடிப்படை அளவுகோல் என்பதைக் காட்டுகிறது.

இக்கருத்தைச் சமகாலத்திற்குக் கொண்டு வரும்போது இன்னொரு முக்கியமான பரிமாணம் தோன்றுகிறது. இன்றைய உலகில் உதவி என்பது பெரும்பாலும் பொருளாதார உதவியுடன் தொடர்புபடுத்தப்படுகிறது. ஆனால் சங்க இலக்கியமும் திருக்குறளும் தரும் விரிந்த பார்வை, பொருள் மட்டுமல்லாது நேரம், அறிவு, உழைப்பு, ஆறுதல், வாய்ப்பு, பாதுகாப்பு ஆகியவற்றையும் பிறருடன் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டியதைக் குறிக்கிறது. குறிப்பாக, உதவி பெறுபவரைத் தாழ்வுபடுத்தாமல் அவரது தன்மானத்தைப் பாதுகாத்து உதவுதல், இன்றைய மனிதநேயச் சமூகத்திற்கு அவசியமான வாழ்வியல் நெறியாகக் கொள்ளலாம்.

ஆற்றுதலும் மனிதநேய வாழ்வியலும்

ஆற்றுதல் என்பது துன்புற்ற ஒருவருக்கு உதவுவதைக் குறிக்கும் செயல் என்ற அளவில் மட்டும் புரிந்துகொள்ளப்படும்போது, அதன் மனிதநேயப் பரப்பு சுருங்கிவிடுகிறது. ஒருவரது துயரத்தை உணர்ந்து, அவருடைய தேவையை அறிந்து, அவருக்குப் பொருத்தமான துணையை வழங்கும் மனப்பாங்கே ஆற்றுதலின் முழுமையான வடிவமாகிறது. இத்தகைய அணுகுமுறையில் உதவி செய்பவரின் உயர்வு முதன்மைப்படுவதில்லை; உதவி பெறுபவரின் தேவையும் தன்மானமும் முதன்மை பெறுகின்றன. இதுவே ஆற்றுதலை ஒரு சாதாரண உதவிச் செயலிலிருந்து வேறுபடுத்துகிறது. இதனைத் திருவள்ளுவர்,

“அருளல்லது யாதெனில் கொல்லாமை கோறல்
பொருளல்லது அவ்வூன் தினல்.” (திருக்குறள், 254)

என்று அருளின் அடிப்படையை உயிர் மீது கொண்ட அக்கறையோடு தொடர்புபடுத்துகிறார். இங்கு அருள் என்பது வெறும் உணர்ச்சியாக இல்லாமல், பிற உயிருக்கு தீங்கு விளைவிக்காத வாழ்வியல் நிலையாகக் காட்டப்படுகிறது. ஆற்றுதலின் அடிப்படையிலும் இதே மனிதநேயப் பார்வை காணப்படுகிறது. பிறரது துன்பத்தைப் புறக்கணிக்காமல், அதனைத் தணிப்பதற்கான முயற்சியில் ஈடுபடுதல், அருளைச் செயலாக்கும் ஒரு வடிவமாகும்.

ஆனால், மனிதநேயம் என்பது துன்பத்தைப் பார்த்து இரங்குவதோடு முடிவதில்லை. இரக்கம் உணர்வாகத் தொடங்குகிறது; ஆற்றுதல் செயலாக நிறைவு பெறுகிறது. ஒருவர் பசியால் வாடுவதை அறிந்து வருந்துவது இரக்கம்; அவருக்குத் தேவையான உணவை வழங்குவது உதவி; அவர் தொடர்ந்து பசியால் வாடாத வகையில் வாழ்வாதார வாய்ப்பை உருவாக்குவது விரிந்த மனிதநேயம். இந்த வேறுபாடு ஆற்றுதலின் ஆழத்தை உணர்த்துகிறது. தற்காலிகத் தேவையை நிறைவு செய்வதோடு நின்றுவிடாமல், துன்பத்தின் காரணத்தையும் கவனத்தில் கொள்வதே நிலையான ஆற்றுதலுக்கான அடிப்படையாகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் கொடை மரபையும் இத்தளத்தில் அணுகலாம். கொடையாளி தன்னிடம் உள்ள வளத்தைப் பகிர்வது மட்டுமல்லாமல், இரவலரின் தேவையை உணர்ந்து வழங்குதல் என்பதும் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. இதனால் கொடை என்பது செல்வத்தின்

வெளிப்பாடாக மட்டும் அமையாமல், சமூக உறவுகளைத் தாங்கும் பண்பாகிறது. கலித்தொகையின் “அலந்தவர்க்கு உதவுதல்” என்ற வரையறை இத்தகைய செயல்களின் அடிப்படை நோக்கத்தை மனிதநேயக் கோணத்தில் புரிந்துகொள்ள உதவுகிறது.

திருக்குறளின் **“வறியார்க்கொன்று ஈவதே ஈகை”** என்ற கருத்தும் இத்தொடர்ச்சியில் முக்கியமானது. ஈகையின் மதிப்பு என்பது தேவைப்படுபவரின் தேவையை உணர்ந்து வழங்குவதிலேயே உள்ளது. இக்கருத்து கலித்தொகையின் **“அலந்தவர்க்கு”** என்ற சொல்லோடு தொடர்புபடுத்தத்தக்கது. உதவி பெறுபவரின் நிலையை அறிதல், உதவியின் பொருத்தத்தை நிர்ணயிக்கிறது. எனவே, ஆற்றுதல் என்பது தேவையை அறிந்து பயனுள்ள வகையில் வழங்குவது எனப் புரிந்துகொள்ளலாம்.

சமகால வாழ்வில் ‘ஆற்றுதல்’ - ஓர் அறவழி

இன்றைய வாழ்க்கை அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியால் வேகமடைந்துள்ள போதிலும், மனிதர்களுக்கிடையிலான நேரடி உறவுகள் பல்வேறு மாற்றங்களை எதிர்கொள்கின்றன. தொடர்பு கொள்ளும் வாய்ப்புகள் அதிகரித்துள்ள நிலையில், ஒருவரின் உண்மையான துயரத்தை உணர்ந்து அவருக்குத் துணையாக இருப்பதற்கான நேரமும் மனப்பாங்கும் சில சூழல்களில் குறைந்து வருகின்றன. இத்தகைய நிலையில், “ஆற்றுதல் என்பது அலந்தவர்க்கு உதவுதல்” என்ற கலித்தொகையின் எளிய வரையறை, இன்றைய சமூக வாழ்வில் மீண்டும் சிந்திக்க வேண்டிய மனிதநேய நெறியாகிறது.

சமகாலத்தில் “உதவி” என்பது பெரும்பாலும் பணம் அல்லது பொருள் வழங்குவதோடு தொடர்புபடுத்தப்படுகிறது. ஆனால் மனித வாழ்வின் தேவைகள் அதைவிடப் பரந்தவை. முதியவருக்கு நேரம் ஒதுக்குதல், மாணவருக்கு வழிகாட்டுதல், வேலை தேடுபவருக்கு வாய்ப்புத் தகவலைப் பகிர்தல், அறிவைப் பிறருக்குக் கற்றுத்தருதல், துயரத்தில் இருப்பவரின் பேச்சைக் கவனமாகக் கேட்பது போன்றவையும் ஆற்றுதலின் வடிவங்களே. இதனால், உதவியின் மதிப்பு அதன் பொருளாதார அளவில் அல்லாமல் அது நிறைவேற்றும் மனிதத் தேவையில்தான் உள்ளது.

இன்றைய நகரமயமான வாழ்க்கையில் அண்டை வீட்டாருடனான உறவு குறைதல், முதியோர் தனிமை, பொருளாதாரப் பாகுபாடு, வேலை வாய்ப்புச் சிக்கல் மற்றும் கல்வி வாய்ப்பில் வேறுபாடு போன்ற சூழல்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றைத் தீர்ப்பதற்கு அரசுத் திட்டங்களும் நிறுவன அமைப்புகளும் அவசியமானவை என்றாலும், அவற்றுடன் இணைந்து தனிமனிதனும் சமூகப் பொறுப்புடன் செயல்பட வேண்டும்.

இங்கு திருக்குறளின் “ஒப்புரவறிதல்” சிந்தனை சமகாலத்திற்கு முக்கியமான வழிகாட்டுதலை வழங்குகிறது. சமூகத்தில் ஒருவருக்கொருவர் பயன்படுதல் என்பது தனிப்பட்ட பெருந்தன்மை அல்ல; இணைந்து வாழ்வதற்குத் தேவையான அடிப்படைப் பண்பாகும். இதனை இன்றைய சூழலில் விரிவுபடுத்தும்போது, தனது அறிவு, திறமை, நேரம், வளம் ஆகியவற்றில் ஒரு பகுதியை சமூக நலனுக்காக ஒதுக்குதல் ஒரு வாழ்வியல் கடமையாகக் கருத வேண்டும்.

மேலும், இன்றைய இணையச் சூழலும் ஆற்றுதலுக்குப் புதிய களமாகியுள்ளது. உதவி தேவைப்படும் ஒருவரின் தகவலைப் பகிர்தல், அவசரத் தேவைக்கான நம்பகமான தகவலை வழங்குதல், கல்வி வளங்களை இலவசமாகப் பகிர்தல் போன்றவை தொழில்நுட்பத்தின் வழியாகச் செய்யக்கூடிய சமூக உதவிகளாகும். அதேவேளையில், சரிபார்க்கப்படாத தகவல்களைப் பரப்புதல், ஒருவரது துயரத்தைப் பொது வெளியில் கேலியாக்குதல், உதவி செய்யும் பெயரில் தனியுரிமையை மீறுதல் போன்றவை ஆற்றுதலின் அடிப்படை நோக்கத்திற்கே எதிரானவை. எனவே, டிஜிட்டல் காலத்தில் ஆற்றுதல் என்பது உதவுவதோடு மட்டுமல்லாமல், பொறுப்புடன் செயல்பட வேண்டும் என்பதையும் உள்ளடக்கியதாகிறது.

மேலும், இன்றைய சமூகத்தில் உதவியைப் பதிவு செய்து வெளிப்படுத்தும் பழக்கம் அதிகரித்துள்ள சூழலில், உதவி பெறுபவரின் தன்மானமும் தனியுரிமையும் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்பது முக்கியமான அறவழியாகிறது. உதவி செய்வதன் நோக்கம் ஒருவரது துயரத்தைத் தணிப்பதாக இருக்க வேண்டுமே தவிர, உதவி செய்பவரின் புகழை உயர்த்துவதற்காக இருக்கக் கூடாது. இதுவே சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் கொடைச் சிந்தனையை நவீன மனிதநேயக் கண்ணோட்டத்தில் மறுபரிசீலனை செய்யும் இடமாகும்.

கல்வித் துறையிலும் ஆற்றுதல் புதிய பொருளைப் பெறுகிறது. பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கிய மாணவருக்கு உதவித்தொகை வழங்குவது மட்டுமல்லாமல், அவருடைய திறனை அடையாளம் காணுதல், உயர்கல்வி வாய்ப்புகளை அறிமுகப்படுத்துதல், மொழி அல்லது தொழில்நுட்பத் திறன்களை வளர்க்க உதவுதல் போன்றவை நீண்டகால ஆற்றுதலாக அமைகின்றன. அதுபோலவே, வேலைவாய்ப்பற்ற ஒருவருக்கு சிறு தொகை வழங்குவதைக் காட்டிலும், அவருடைய திறனுக்கேற்ற வேலைவாய்ப்பை அறிமுகப்படுத்துதல் அல்லது திறன் மேம்பாட்டிற்கான வழியை ஏற்படுத்துதல் அவரைத் தன்னிறைவு நோக்கி அழைத்துச் செல்லக்கூடியதாகும்.

இதனால், சமகால ஆற்றுதல் மூன்று நிலைகளைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று இக்கட்டுரை முன்வைக்கிறது. முதலில், துன்பத்தை உணர்தல்; அடுத்து, தேவைக்கேற்ப உடனடியாகத் துணைநிற்றல்; இறுதியாக, அந்தத் துன்பநிலையிலிருந்து ஒருவர் மீண்டு தன்னிறைவுடன் வாழ்வதற்கான வாய்ப்பை உருவாக்குதல். இம்மூன்றும் இணையும் போது உதவி ஒரு தற்காலிகச் செயலாக இல்லாமல், மனிதநேய மாற்றத்திற்கான கருவியாகிறது.

முடிவுரை

கலித்தொகையின் "ஆற்றுதல்" என்னும் கருத்து, பிறரின் துயரத்தை உணர்ந்து அவர்களின் தேவைக்கேற்பத் துணைநிற்பதன் வழியாக மனித உறவுகளுக்கு அறநெறி அடித்தளத்தை வழங்குகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் ஈகை, கொடை, துணைநிற்றல் ஆகியவை இச்சிந்தனையின் சமூகப் பரப்பை உணர்த்துகின்றன. திருக்குறள் அதனை அருள், ஒப்புரவு, ஈகை போன்ற அறக்கோட்பாடுகளால் மேலும் செழுமைப்படுத்துகிறது. இப்பார்வையைச் சமகாலத்தில் முன்னெடுக்கும்போது, உதவி என்பது பொருள் வழங்குதலுடன் முடிவடையாமல், அறிவு, நேரம்,

திறன், வாய்ப்பு ஆகியவற்றைப் பகிர்வதையும் உள்ளடக்குகிறது. குறிப்பாக, உதவி பெறுபவரின் தன்மானத்தைப் பாதுகாத்து, தன்னிறைவை நோக்கி நகர்த்தும் துணையே நிலையான ஆற்றுதலாகும். இந்நெறியே சமகாலத்திற்கான சமூக அக்கறையையும் பொறுப்புணர்வையும் வளர்க்கும் வாழ்வியல் வழிகாட்டியாக அமைகிறது.

துணை நூற்பட்டியல்

1. இளங்குமரன். இரா., (உரை), புறநானூறு மூலமும் உரையும், வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை, 2022.
2. ஞானசுந்தரம். தெ., கற்பக மலர்கள் - திருக்குறள் கட்டுரைகள், சந்தியா பதிப்பகம், சென்னை, 2020.
3. தமிழண்ணல் (உரை), கலித்தொகை மூலமும் உரையும் வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை, 2022.
4. தமிழண்ணல், திருவள்ளுவர் அருளிய திருக்குறள், அன்னை முத்தமிழ்ப் பதிப்பகம், சென்னை, 2009.
5. திருவள்ளுவர், திருக்குறள் - நாமக்கல் கவிஞர் உரை, பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை, 2010.
6. திருவள்ளுவர், திருக்குறள் - பரிமேலழகர் உரை, சாரதா பதிப்பகம், சென்னை, 2018.

ஆசிரியர் அறிவிப்பு — நலன் முரண்பாடு பற்றிய கூற்று

இக்கட்டுரையின் ஆசிரியர், இவ்வாய்வுக் கட்டுரையின் எழுத்துப்பணி தொடர்பாக எவ்வித நிதிசார், தனிப்பட்ட அல்லது தொழில்முறை நலன் முரண்பாடும் இல்லை என உறுதியாகத் தெரிவித்துக் கொள்கிறார். இக்கட்டுரையானது முற்றிலும் கல்விசார் மற்றும் ஆய்வு நோக்கத்திற்காக மட்டுமே தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது; இதற்கு எவ்வித நிதி உதவியோ, நிறுவன ஆதரவோ பெறப்படவில்லை. இதில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள அனைத்து மூலநூல் மேற்கோள்களும், இணையவழி ஆதாரங்களும் அறிவுசார் நேர்மையுடன், உரிய சான்றுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

KALANJIYAM